

Afdeling	: Burgemeester en Wethouders	B&W-voorstel: BW-010775
Naam opsteller voorstel	: Vriens, Linda (575 844)	Zaaknummer JOIN: Z/17/048005
Portefeuillehouder	: P.P.H. (Paul) Sterk	Publicatie: Openbaar

Onderwerp

Concept verordening maatschappelijke ondersteuning Weert 2018

Voorstel

1. akkoord te gaan met bijgevoegd concept van de verordening maatschappelijke ondersteuning Weert 2018;
2. inspraak te verlenen voor het concept van de verordening Wmo 2018, conform het in dit collegevoorstel opgenomen voorstel;
3. in te stemmen met de voorgestelde behandelprocedure.

Inleiding

Met de komst van de nieuwe Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015), heeft de gemeenteraad in november 2014 de verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Weert 2015 vastgesteld. Nieuwe jurisprudentie, aanvullende wetgeving en andere inzichten, zijn aanleiding geweest om een nieuwe verordening maatschappelijke ondersteuning op te stellen.

Dit heeft er toe geleid dat alle wettelijke bepalingen, die in de huidige verordening wwel zijn opgenomen, in de nieuwe verordening niet op te nemen. Alleen de zaken die door de gemeenteraad daadwerkelijk aanvullend dienen te worden geregeld, zijn in de nieuwe verordening opgenomen. Als gevolg hiervan wordt de verordening ingedikt van 21 naar 10 pagina's en de toelichting op de verordening van 27 naar 16 pagina's.

Het concept van de verordening is opgesteld door een werkgroep bestaande uit beleidsmedewerkers en juristen van de gemeenten Leudal, Nederweert en Weert, bijgestaan door een rechter gespecialiseerd in de Wmo van het arrondissement Gelderland.

Het is de bedoeling dat de drie gemeenten een nagenoeg gelijklopende verordening vaststellen. Bij het maken van de nieuwe verordening is er zo veel mogelijk aansluiting

Weert, 05-07-2017	S		B	W	W	W	W
				FvE	PS	GG	MvdH
	akkoord		<i>[Handwritten signature]</i>	<i>[Handwritten signature]</i>		<i>[Handwritten signature]</i>	<i>[Handwritten signature]</i>
De directeur,					<i>[Handwritten signature]</i>		<i>[Handwritten signature]</i>
	bespreken				<i>[Handwritten signature]</i>		<i>[Handwritten signature]</i>
Soort besluit: Besluit college	Vergadering B&W van 11-07-2017						

In te vullen door het B&W secretariaat:

Akkoord

Akkoord met tekstuele aanpassing door portefeuillehouder

Anders, nl.:

Beslissing d.d.: 11-7-2017

Niet akkoord

Gewijzigde versie

A-stuk

B-stuk

C-stuk

De secretaris,

Nummer: 10

gezocht bij de modelverordening maatschappelijke ondersteuning van de VNG. De verschillen zijn te vinden in de bepalingen rondom de bijdrage in de kosten (artikel 7) en de jaarlijkse waardering voor mantelzorgers (artikel 13).

Beoogd effect/doel

Een actuele verordening maatschappelijke ondersteuning, die voldoet aan de wet- en regelgeving.

Argumenten

1.1 Aansluiting bij de modelverordening van de VNG

De meeste gemeenten in Nederland maken gebruik van de modelverordening maatschappelijke ondersteuning van de VNG. Het voordeel om gebruik te maken van dit model is dat wijzigingen vanuit wetgeving snel worden doorgevoerd in het model, zodat de lokale verordening ook sneller en juridisch correct kan worden aangepast.

1.2 Wetgeving is gewijzigd

In de loop van de werking van de Wmo 2015 is een aantal aanpassingen doorgevoerd in het uitvoeringsbesluit Wmo 2015, onder andere met betrekking tot het voorkomen en bestrijden van fraude (artikel 10), een meldingsregeling met betrekking tot calamiteiten en geweld (artikel 9) en de betaling van een reële prijs voor diensten en producten van aanbieders (artikel 14).

1.3 Voldoen aan jurisprudentie

Er zijn in de loop van 2016 en begin 2017 enkele belangrijke uitspraken gedaan door de Centrale Raad van Beroep, onder andere over de delegatiebevoegdheden van de raad aan het college, de hoogte van een persoonsgebonden budget, afdwingbaarheid van mantelzorg en het formuleren van de regie van de gemeente bij de zorgtoewijzing (niet alleen indiceren door de gemeente en de daadwerkelijke invulling van de zorg en het te behalen resultaat overlaten aan de zorgaanbieder in samenspraak met de cliënt).

2.1 Inspraakprocedure

Artikel 2.1.3, derde lid, van de Wmo 2015 schrijft voor dat in de verordening wordt bepaald op welke wijze ingezetenen, waaronder in ieder geval cliënten of hun vertegenwoordigers, worden betrokken bij de uitvoering van deze wet.

Daarnaast is in de gemeentelijke Inspraakverordening juncto artikel 150

Gemeentewet, geregeld op welke wijze alle ingezetenen en belanghebbenden bij de voorbereiding van (wijziging van) gemeentelijk beleid worden betrokken. In principe is dat de uitgebreide inspraakprocedure uit afd. 3.4 Awb *tenzij* door het verantwoordelijk bestuursorgaan een afwijkende procedure wordt vastgesteld. Van deze laatste mogelijkheid wordt hier geen gebruik gemaakt.

3.1 Het tijdsplan om tot vaststelling te komen

Om te bereiken dat de nieuwe verordening maatschappelijke ondersteuning op 1 januari 2018 in werking kan treden is het volgende tijdsplan bepaald, dat zoveel mogelijk binnen de drie gemeenten wordt gehanteerd:

11-07-'17	Concept van de verordening en de toelichting vaststellen	College van B&W
19-07-'17 t/m 30-08-'17	Inspraak	Ingezetenen
31-07-'17	Informatiebijeenkomst met betrekking tot nieuwe verordening	Wmo-raden/-platforms van de gemeenten Leudal, Nederweert en Weert
07-09-'17 t/m 14-09-'17	Advies	Wmo-raden/-platforms van de gemeenten Leudal, Nederweert en Weert

10-10-'17	Besluiten om verordening, alsmede de reacties na de inspraak, vast te stellen door de raad	Fatale B&W-vergadering
23-11-'17	Vaststelling van de verordening	Raadsvergadering

Mochten er in de loop van het traject wijzigingen in het tijdspad noodzakelijk zijn, dan kan in het uiterste geval gekoerst worden op de vaststelling door de gemeenteraad in de vergadering van 13 december 2017.

Kanttekeningen en risico's *Verordening is ingekort, daardoor verminderde leesbaarheid;*

Ten opzichte van de vigerende verordening is de thans voorliggende verordening aanzienlijk ingekort. De bepalingen die in de wet staan, zijn niet meer overgenomen. De verordening borduurt voort op wat in de wet is geregeld. Er zijn echter veel verwijzingen naar de wettelijke bepalingen opgenomen. Dat bevordert de leesbaarheid van de verordening niet, omdat de verordening niet los van de wet gelezen kan worden.

1.2. Na inspraak wordt de verordening ter vaststelling aan de raad aangeboden

Het kan zijn dat de verordening aangepast dient te worden aan de hand van de ontvangen inspraakreacties. Uw college ontvangt adviezen met betrekking tot de inspraakreacties en eventuele voorstellen om de het concept van de verordening aan te passen. Daarna zal de raad een voorstel worden gedaan tot vaststelling van de verordening.

1.3. Het besluit nadere regels en de beleidsregels

Niet alleen de verordening wordt opnieuw vastgesteld, ook het besluit nadere regels en de beleidsregels worden aangepast. Daarvoor is geen uitgebreide inspraakprocedure noodzakelijk, wel is consultatie van het Platform Wmo wenselijk. Het concept van het besluit nadere regels en de beleidsregels wordt in het najaar aan u aangeboden.

1.4. Raadsvoorstel wijziging bijdrage in de kosten

Op 12 juli 2017 wordt er in de raadsvergadering een raadsvoorstel behandeld met betrekking tot de bijdrage in de kosten voor Wmo-voorzieningen. Het betreft een voorstel om vanaf 1 januari 2018 de parameters voor het berekenen van de bijdrage in de kosten te wijzigen. In het concept van de verordening is deze wijziging reeds opgenomen. Mocht de raad op 12 juli a.s. anders besluiten, dan zal de verordening op dit punt aangepast dienen te worden.

Financiële, personele en juridische gevolgen

Niet van toepassing.

Uitvoering/evaluatie

De uitvoering van deze verordening ligt in handen van het Team Wmo van de afdeling Werk, Inkomen en Zorgverlening.

Communicatie/participatie

Inspraakperiode van 19 juli 2017 tot en met 30 augustus 2017 (publicatie hiervan via de gebruikelijke kanalen).

Informatiebijeenkomst op 31 juli 2017 voor de Wmo-raad/Wmo-platforms van Leudal, Nederweert en Weert.

Overleg gevoerd met**Intern:**

- Marga Nagel (directiesecretaris)

Extern:

- Beleidsteam ML-West: Ger Odekerken (beleidsadviseur Nederweert), Aldo Kivits (beleidsadviseur Leudal)

Bijlagen

- Concept van de verordening maatschappelijke ondersteuning Weert 2018
- Concept van de toelichting op de verordening maatschappelijke ondersteuning Weert 2018

Verordening
Maatschappelijke
Ondersteuning
Weert 2018

Inspraakversie
Juli 2017

Inhoudsopgave	
Artikel 1. Begripsbepalingen	2
Artikel 2. Onderzoek	3
Artikel 3. Aanvraag	3
Artikel 4. Criteria voor een maatwerkvoorziening	3
Artikel 5. Inhoud beschikking	4
Artikel 6. Regels voor pgb	5
Artikel 7. Bijdrage in de kosten van maatwerkvoorzieningen	6
Artikel 8. Kwaliteitseisen maatschappelijke ondersteuning	6
Artikel 9. Meldingsregeling calamiteiten en geweld	6
Artikel 10. Voorkomen en bestrijden van misbruik of oneigenlijk gebruik	6
Artikel 11. Opschorting betaling uit het pgb	7
Artikel 12. Onderzoek naar kwaliteit en recht- en doelmatigheid maatwerkvoorzieningen	7
Artikel 13. Jaarlijkse waardering mantelzorgers	7
Artikel 14. Verhouding prijs en kwaliteit levering dienst door derden	7
Artikel 15. Klachtregeling	8
Artikel 16. Medezeggenschap bij aanbieders van maatschappelijke ondersteuning	8
Artikel 17. Betrekken van ingezetenen bij het beleid	8
Artikel 18. Intrekking oude verordening en overgangsrecht	8
Artikel 19. Inwerkingtreding en citeertitel	8

Verordening maatschappelijke ondersteuning Weert 2018

De raad van de gemeente Weert;

gelezen het voorstel van het college van burgemeester en wethouders van [datum en nummer];

gelet op de artikelen 2.1.3, 2.1.4, 2.1.5, 2.1.6, 2.3.6 en 2.6.6, van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 5.4 van het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015;

gezien de adviezen van de Raadscommissie Bedrijfsvoering & Inwoners en het Platform Wmo;

overwegende dat burgers een eigen verantwoordelijkheid dragen voor de wijze waarop zij hun leven inrichten en deelnemen aan het maatschappelijk leven; dat van burgers verwacht mag worden dat zij elkaar daarin naar vermogen bijstaan; dat burgers die zelf, dan wel samen met personen in hun omgeving onvoldoende zelfredzaam zijn of onvoldoende in staat zijn tot participatie, een beroep moeten kunnen doen op ondersteuning door de gemeente, zodat zij zo lang mogelijk in de eigen leefomgeving kunnen blijven wonen; dat het noodzakelijk is om regels vast te stellen ter uitvoering van het beleidsplan als bedoeld in artikel 2.1.2 van de wet met betrekking tot de ondersteuning bij de versterking van de zelfredzaamheid en participatie van personen met een beperking of met chronische psychische of psychosociale problemen, beschermd wonen en opvang, en dat het noodzakelijk is om de toegankelijkheid van voorzieningen, diensten en ruimten voor mensen met een beperking te bevorderen en daarmee bij te dragen aan het realiseren van een inclusieve samenleving;

besluit vast te stellen de **Verordening maatschappelijke ondersteuning Weert 2018**.

Artikel 1. Begripsbepalingen

In deze verordening en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

- a. algemeen gebruikelijke voorziening: voorziening die niet speciaal is bedoeld voor mensen met een beperking en die algemeen verkrijgbaar is en niet of niet veel duurder is dan vergelijkbare diensten en producten;
- b. beperking: aan de cliënt verbonden factoren die er toe leiden dat deze niet (volledig) in staat is tot zelfredzaamheid en participatie;
- c. bijdrage in de kosten: bijdrage als bedoeld in artikel 2.1.4, eerste lid, van de wet;
- d. diensten: elke niet-tastbare voorziening die niet te typeren is als product;
- e. eigen kracht: het vermogen van mensen om zelf, dan wel met het sociale netwerk, oplossingen aan te dragen voor de hulpvraag en deze (deels) zelf uit te voeren;
- f. (keukentafel)gesprek: gesprek in het kader van het onderzoek als bedoeld in artikel 2.3.2, eerste lid, van de wet;
- g. hoofdverblijf: de feitelijke woonplaats, dan wel de plaats waar cliënt daadwerkelijk zal wonen;
- h. hulpvraag: behoefte aan maatschappelijke ondersteuning als bedoeld in artikel 2.3.2, eerste lid, van de wet;
- i. kostprijs: de prijs waarvoor de gemeente de voorziening in natura, heeft ingekocht bij de aanbieder of leverancier en de daarin begrepen onderhoudskosten, dan wel de hoogte van het toegekende pgb;
- j. maatwerkvoorziening: de maatwerkvoorziening als genoemd in artikel 1.1.1. van de wet die zowel in de vorm van natura of pgb wordt verstrekt;
- k. melding: melding aan het college als bedoeld in artikel 2.3.2, eerste lid, van de wet;
- l. naaste familie: een familielid in de eerste of tweede graad, dan wel een familielid in de eerste of tweede graad van de wettelijk vertegenwoordiger van de pgb-houder en waarmee de pgb-houder geen arbeidsovereenkomst aangaat;
- m. niet-professional in loondienst: een persoon in loondienst, niet zijnde een zorgprofessional, waarmee de pgb-houder een arbeidsovereenkomst aangaat;
- n. onderzoek: het onderzoek als bedoeld in artikel 2.3.2 van de wet;

- o. ondersteuningsplan: een door het college vastgesteld plan over de te behalen resultaten en de inzet van activiteiten;
- p. pgb: persoonsgebonden budget als bedoeld in artikel 1.1.1 van de wet;
- q. product: een tastbaar goed;
- r. professionele organisatie: een onderneming als bedoeld in artikel 5, onderdelen a, c, d of e, van de Handelsregisterwet 2007 waarvan de activiteiten blijkens de inschrijving in het handelsregister, bedoeld in artikel 2 van die wet, geheel of gedeeltelijk bestaan uit het verlenen van maatschappelijke ondersteuning;
- s. wet: Wet maatschappelijke ondersteuning 2015;
- t. zorgprofessional in loondienst: een persoon die is ingeschreven in het register, bedoeld in artikel 3 van de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg (BIG-register), voor het uitoefenen van een beroep voor het verlenen van zorg;
- u. zzp'r of freelancer: een onderneming als bedoeld in artikel 5, onderdeel b, van de Handelsregisterwet 2007 waarvan de activiteiten blijkens de inschrijving in het handelsregister, bedoeld in artikel 2 van die wet, geheel of gedeeltelijk bestaan uit het verlenen van maatschappelijke ondersteuning.

Artikel 2. Onderzoek

1. Het college verzamelt alle voor het onderzoek, bedoeld in artikel 2.3.2, eerste lid, van de wet, van belang zijnde en toegankelijke gegevens over de cliënt. Als de cliënt genoegzaam bekend is, alsmede diens hulpvraag, kan het college in overeenstemming met de cliënt afzien van een (keukentafel)gesprek.
2. Het college onderzoekt, naast de in artikel 2.3.2, vierde lid, van de wet genoemde zaken, in het (keukentafel)gesprek het gewenste resultaat van het verzoek om ondersteuning;
3. Het college informeert voorafgaand aan het (keuken)tafelgesprek de cliënt over de gang van zaken bij het gesprek, diens rechten en plichten en de vervolgpprocedure. In ieder geval wordt gewezen op de mogelijkheid van cliënt tijdens het (keuken)tafelgesprek gebruik te maken van cliëntondersteuning.

Artikel 3. Aanvraag

Het college merkt een door cliënt ondertekend en bij het college ingediend onderzoeksverslag aan als aanvraag als bedoeld in artikel 2.3.5 van de wet.

Artikel 4. Criteria voor een maatwerkvoorziening

1. Een cliënt komt in aanmerking voor een maatwerkvoorziening als hij voldoet aan de criteria van artikel 2.3.5, derde en vierde lid, van de wet en voor zover op grond van het onderzoek als bedoeld in artikel 2.3.5, vierde lid van de wet, blijkt dat de daarin genoemde mogelijkheden vanuit eigen kracht onvoldoende een oplossing bieden tot zelfraadzaamheid en participatie.
2. Een cliënt komt, in afwijking van het bepaalde in het eerste lid, niet in aanmerking voor een maatwerkvoorziening als bedoeld in artikel 2.3.5, derde lid, van de wet:
 - a. indien het een voorziening betreft die de cliënt na de melding en vóór de datum van het besluit heeft gerealiseerd of geaccepteerd, tenzij het college daarvoor schriftelijk toestemming heeft verleend of de noodzaak achteraf nog kan worden vastgesteld;
 - b. indien de aanvrager van de voorziening niet zijn hoofdverblijf heeft of zal hebben in de gemeente Weert.
3. Geen woonvoorziening wordt verstrekt:
 - a. voor zover het voorzieningen betreft in niet noodzakelijke gebruiksruidten;
 - b. voor zover het voorzieningen in gemeenschappelijke ruimten betreft, anders dan automatische deuropeners, hellingbanen, het verbreden van gemeenschappelijke toegangsdeuren, het aanbrengen van drempelhulpen of vlonders of het aanbrengen van een opstelplaats bij de toegangsdeur van de gemeenschappelijke ruimte;

- c. in specifiek op mensen met beperkingen gerichte woongebouwen wat betreft voorzieningen in gemeenschappelijke ruimten dan wel woonvoorzieningen die bij nieuwbouw of renovatie zonder noemenswaardige meerkosten kunnen of hadden kunnen worden meegenomen;
 - d. het betreft het treffen van voorzieningen in gemeenschappelijke ruimten in woongebouwen, die recent gebouwd zijn en na 1 januari 2010 zijn opgeleverd, en waarmee bij de bouw op eenvoudige wijze en zonder aantoonbare meerkosten rekening kan worden gehouden of had kunnen worden gehouden.
 - e. indien de noodzaak het gevolg is van een verhuizing waarvoor geen aanleiding bestaat op grond van beperkingen bij de zelfredzaamheid of participatie en er geen belangrijke reden voor verhuizing aanwezig is;
 - f. als de noodzaak tot het treffen van een maatwerkvoorziening het gevolg is van achterstallig onderhoud dan wel slechts strekt ter renovatie van de woning of deze in overeenstemming te brengen is met de eisen die redelijkerwijs aan de woning mogen worden gesteld;
4. In afwijking van het gestelde in het tweede lid aanhef onder b, kan een maatwerkvoorziening getroffen worden voor het bezoekbaar maken van één woning indien de aanvrager zijn hoofdverblijf heeft in een instelling op grond van de Wet langdurige zorg.
5. Als een maatwerkvoorziening noodzakelijk is ter vervanging van een eerder door het college verstrekte voorziening, wordt deze slechts verstrekt als de eerder verstrekte voorziening technisch is afgeschreven,
- a. tenzij de eerder verstrekte voorziening verloren is gegaan als gevolg van omstandigheden die niet aan de cliënt zijn toe te rekenen;
 - b. tenzij de cliënt op een naar het oordeel van het college toereikende wijze tegemoet komt in de veroorzaakte kosten, of
 - c. als de eerder verstrekte voorziening niet langer een oplossing biedt voor de behoefte van de cliënt aan maatschappelijke ondersteuning.
6. Als een maatwerkvoorziening noodzakelijk is, verstrekt het college de goedkoopst adequate voorziening.

Artikel 5. Inhoud beschikking

1. In de beschikking tot verstrekking van een maatwerkvoorziening wordt in ieder geval aangegeven of deze als voorziening in natura of als pgb wordt verstrekt.
2. Bij het verstrekken van een maatwerkvoorziening in natura wordt in de beschikking in ieder geval gemotiveerd vastgelegd:
- a. welke de te verstrekken voorziening is en wat het beoogde resultaat daarvan is, zoals beschreven in het ondersteuningsplan;
 - b. wat de beoogde duur van de verstrekking is;
 - c. de kostprijs van de voorziening;
 - d. hoe de voorziening wordt verstrekt;
 - e. indien van toepassing, welke andere voorzieningen relevant zijn of kunnen zijn;
 - f. de rechten en plichten die aan het ontvangen van een maatwerkvoorziening zijn verbonden.
3. Bij het verstrekken van een maatwerkvoorziening in de vorm van een pgb wordt in de beschikking in ieder geval gemotiveerd vastgelegd:
- a. voor welk beoogd resultaat het pgb dient te worden aangewend, zoals beschreven in het ondersteuningsplan;
 - b. wat de ingangsdatum en de beoogde duur van het pgb is;
 - c. welke kwaliteitseisen gelden voor de maatwerkvoorziening;
 - d. wat de hoogte van het pgb is;
 - e. de wijze van verantwoording van de besteding van het pgb;
 - f. de rechten en plichten die aan het ontvangen van een pgb zijn verbonden.
4. Als sprake is van een te betalen bijdrage wordt de cliënt daarover in de beschikking geïnformeerd.

Artikel 6. Regels voor pgb

1. De hoogte van een pgb:

- a. wordt vastgesteld aan de hand van het ondersteuningsplan;
- b. wordt vastgesteld op basis van een voorziening in natura die gelijkwaardig kan worden geacht aan de ondersteuning zoals bedoeld in artikel 2.3.6, tweede lid onder c, van de wet en waarmee redelijkerwijs is verzekerd dat het pgb toereikend is om veilige, doeltreffende en kwalitatief goede diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen en andere maatregelen die tot de maatwerkvoorziening behoren, van derden te betrekken, aangevuld met een vergoeding voor onderhoud en verzekering.

2. De hoogte van een pgb voor:

- a. een hulpmiddel wordt vastgesteld op basis van de kostprijs van de voorziening die de cliënt zou hebben ontvangen als de voorziening in natura zou zijn verstrekt en rekening houdende met een reële termijn voor de technische afschrijving, meerkosten van de verzekering en onderhoudskosten.
- b. hulp bij het huishouden wordt vastgesteld op basis van de door het college voor 2015 ingekochte diensten in het kader van het resultaat "een schoon en leefbaar huis". Hierbij worden bij de vaststelling van de hoogte van het pgb de volgende categorieën gehanteerd:

- Categorie A) ondersteuning door een professionele organisatie: 100% van het tarief;
- Categorie B) ondersteuning door een ZZP'r of freelancer: 80% van het tarief;
- Categorie C) ondersteuning door een zorgprofessional in loondienst: 80% van het tarief;
- Categorie D) ondersteuning door een niet professional in loondienst: het wettelijk minimumloon, waarbij dit tarief vermeerderd wordt met 20% voor de werkgeverslasten indien er sprake is van een arbeidsovereenkomst;
- Categorie E) ondersteuning door naaste familie: wettelijk minimumloon, waarbij dit tarief vermeerderd wordt met 20% voor de werkgeverslasten indien er sprake is van een arbeidsovereenkomst.

- c. begeleiding is afgeleid van het voor 2014 geldende tarief (prijsniveau december 2013) voor pgb's op grond van de toenmalige Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten (AWBZ). Hierbij worden bij de vaststelling van de hoogte van het pgb, rekening houdende met overheadkosten, de volgende categorieën gehanteerd:

- Categorie A) ondersteuning door een professionele organisatie: 100% van het tarief;
- Categorie B) ondersteuning door een ZZP'r of freelancer: 80% van het tarief;
- Categorie C) ondersteuning door een zorgprofessional in loondienst: 80% van het tarief;
- Categorie D) ondersteuning door een niet professional in loondienst: wettelijk minimumloon, waarbij dit tarief vermeerderd wordt met 20% voor de werkgeverslasten indien er sprake is van een arbeidsovereenkomst;
- Categorie E) ondersteuning door naaste familie: wettelijk minimumloon, waarbij dit tarief vermeerderd wordt met 20% voor de werkgeverslasten indien er sprake is van een arbeidsovereenkomst.

4. Vervoer van en naar begeleiding in groepsverband wordt vastgesteld op basis van het in 2014 geldende tarief (prijsniveau december 2013) voor pgb's op grond van de toenmalige Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten (AWBZ) en rekening houdende met eventuele beperkingen die het reizen met bepaalde vormen van het openbaar vervoer door de cliënt belemmeren.

5. Tussenpersonen of belangenbehartigers kunnen niet uit het pgb worden betaald.

6. Jaarlijks publiceert het college een overzicht van de concrete bedragen die voortvloeien uit de voorgaande leden.

Artikel 7. Bijdrage in de kosten van maatwerkvoorzieningen

1. Een cliënt is een bijdrage in de kosten verschuldigd voor een maatwerkvoorziening, zolang de cliënt van de maatwerkvoorziening gebruik maakt, deze in bezit heeft, dan wel gedurende de beoogde periode waarvoor het pgb wordt verstrekt.
2. De bijdrage, dan wel het totaal van de bijdragen, is gelijk aan de kostprijs, tenzij overeenkomstig het volgende lid een lagere bijdrage is verschuldigd.
3. In afwijking van artikel 3.8, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015 wordt:
 - a. de maximale periodebijdrage verlaagd door het percentage, genoemd in dat lid, te verlagen naar 10%;
 - b. de inkomensafhankelijke grens verhoogd met 10%;
 - c. het marginaal tarief verlaagd naar 9%.
4. De kostprijs van een:
 - a. maatwerkvoorziening wordt bepaald door een aanbesteding, na consultatie in de markt of na overleg met de aanbieder;
 - b. pgb is gelijk aan de hoogte van het pgb.
5. In de gevallen, bedoeld in artikel 2.1.4, zevende lid, van de wet, worden de bijdragen voor een maatwerkvoorziening door het college van de gemeente Venlo vastgesteld en geïnd.
6. De bijdrage voor een maatwerkvoorziening ten behoeve van een woningaanpassing voor een minderjarige cliënt is verschuldigd door de onderhoudsplichtige ouders, daaronder begrepen degene tegen wie een op artikel 394 van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek gegrond verzoek is toegewezen, en degene die anders dan als ouder samen met de ouder het gezag uitoefent over een cliënt.

Artikel 8. Kwaliteitseisen maatschappelijke ondersteuning

1. Onverlet het bepaalde in artikel 3.1 van de wet, zorgen aanbieders voor een goede kwaliteit van voorzieningen, eisen met betrekking tot de deskundigheid van beroepskrachten daaronder begrepen, door:
 - a. het afstemmen van voorzieningen op de persoonlijke situatie van de cliënt;
 - b. het afstemmen van voorzieningen op andere vormen van zorg en ondersteuning;
 - c. erop toe te zien dat beroepskrachten tijdens hun werkzaamheden in het kader van het leveren van voorzieningen handelen in overeenstemming met de professionele standaard;
 - d. erop toe te zien dat de kwaliteit van de voorzieningen en de deskundigheid van beroepskrachten tenminste voldoen aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor de in de toepasselijke sector erkende keurmerken.
2. Onverminderd andere handhavingsbevoegdheden ziet het college toe op de naleving van deze eisen door periodieke overleggen met de aanbieders, een jaarlijks cliëntervaringsonderzoek, en het zo nodig in overleg met de cliënt ter plaatse controleren van de geleverde voorzieningen.

Artikel 9. Meldingsregeling calamiteiten en geweld

1. Het college treft een regeling voor het melden van calamiteiten en geweld bij de verstrekking van een voorziening door een aanbieder en wijst een toezichthoudend ambtenaar aan.
2. Aanbieders melden iedere calamiteit en ieder geweldsincident dat zich heeft voorgedaan bij de verstrekking van een voorziening onverwijld aan de toezichthoudend ambtenaar.
3. De toezichthoudend ambtenaar doet onderzoek naar de calamiteiten en geweldsincidenten en adviseert het college over het voorkomen van verdere calamiteiten en het bestrijden van geweld.

Artikel 10. Voorkomen en bestrijden van misbruik of oneigenlijk gebruik

1. Het college informeert cliënten of hun vertegenwoordiger in begrijpelijke bewoordingen over de rechten en plichten die aan het ontvangen van een maatwerkvoorziening zijn verbonden en over de mogelijke gevolgen van misbruik en oneigenlijk gebruik van de wet.
2. Aan de op cliënt rustende verplichting als beschreven in artikel 2.3.8 van de wet, wordt door cliënt

uitvoering gegeven door mededeling te doen aan de regisseur Wmo.

3. Een beslissing tot verlening van maatwerkvoorziening kan worden ingetrokken als blijkt dat de maatwerkvoorziening binnen zes maanden na toekenning niet is aangewend.
4. Indien het college een beslissing heeft herzien of ingetrokken of herzien op grond van het bepaalde in artikel 2.3.10, eerste lid onder a, van de wet vordert het college van de cliënt en degene die daaraan opzettelijk zijn medewerking heeft verleend, de geldswaarde van de ten onrechte genoten maatwerkvoorziening terug.
5. Het college kan de toepassing van de voorgaande leden achterwege laten indien de toepassing hiervan tot kennelijk onredelijk resultaat leidt.

Artikel 11. Opschorting betaling uit het pgb

Het college kan de Sociale verzekeringsbank gemotiveerd verzoeken te beslissen tot een gehele of gedeeltelijke opschorting voor ten hoogste dertien weken van betalingen uit het pgb als er ten aanzien van een cliënt een ernstig vermoeden is gerezen dat er sprake is van een omstandigheid als bedoeld in artikel 2.3.10, eerste lid onder a, d of e, van de wet.

Artikel 12. Onderzoek naar kwaliteit en recht- en doelmatigheid maatwerkvoorzieningen

Het college onderzoekt periodiek, al dan niet steekproefsgewijs, het gebruik van maatwerkvoorzieningen met het oog op de beoordeling van de kwaliteit, en recht- en doelmatigheid daarvan.

Artikel 13. Jaarlijkse waardering mantelzorgers

1. Mantelzorgers van cliënten in de gemeente kunnen door middel van een melding bij het college voor het ontvangen van een jaarlijkse blijk van waardering in aanmerking worden gebracht.
2. De jaarlijkse blijk van waardering voor mantelzorgers bestaat uit waardering in natura.
3. Het college kan bij nadere regeling regels stellen over op welke wijze zorg wordt gedragen voor de jaarlijkse blijk van waardering voor de mantelzorgers van cliënten in de gemeente.

Artikel 14. Verhouding prijs en kwaliteit levering dienst door derden

1. Ter waarborging van een goede verhouding tussen de prijs voor de levering van een dienst door een derde als bedoeld in artikel 2.6.4 van de wet en de eisen die gesteld worden aan de kwaliteit van de dienst stelt het college vast:
 - a. een vaste prijs, die geldt voor een inschrijving als bedoeld in de Aanbestedingswet 2012 en het aangaan van een overeenkomst met een derde; of
 - b. een reële prijs die geldt als ondergrens voor:
 - 1°. een inschrijving en het aangaan van een overeenkomst met de derde, en
 - 2°. de vaste prijs, bedoeld in onderdeel a.
2. Het college stelt de prijzen, bedoeld in het eerste lid, vast:
 - a. overeenkomstig de eisen aan de kwaliteit van die dienst, waaronder de eisen aan de deskundigheid van de beroepskracht, bedoeld in artikel 2.1.3, tweede lid, onderdeel c, van de wet, en
 - b. rekening houdend met de continuïteit in de hulpverlening, bedoeld in artikel 2.6.5, tweede lid, van de wet, tussen degenen aan wie de dienst wordt verstrekt en de betrokken hulpverleners.
3. Het college baseert de vaste prijs of de reële prijs op de volgende kostprijselementen:
 - a. de kosten van de beroepskracht;
 - b. redelijke overheadkosten;
 - c. kosten voor niet productieve uren van de beroepskrachten als gevolg van verlof, ziekte, scholing, werkoverleg;
 - d. reis- en opleidingskosten;

- e. indexatie van de reële prijs voor het leveren van een dienst;
 - f. overige kosten als gevolg van door de gemeente gestelde verplichtingen voor aanbieders waaronder rapportageverplichtingen en administratieve verplichtingen, en
4. Het college kan het eerste lid, onderdeel b, buiten beschouwing laten indien bij de inschrijving aan de derde de eis wordt gesteld een prijs voor de dienst te hanteren die gebaseerd is op hetgeen gesteld is in het tweede en derde lid. Daarover legt het college verantwoording af aan de gemeenteraad.
5. Het college bepaalt met welke derde als bedoeld in het eerste lid hij een overeenkomst aangaat.

Artikel 15. Klachtregeling

1. Aanbieders stellen een regeling vast voor de afhandeling van klachten van cliënten ten aanzien van alle voorzieningen.
2. Onverminderd andere handhavingsbevoegdheden ziet het college toe op de naleving van de klachtregelingen van aanbieders door periodieke overleggen met de aanbieders, en een jaarlijks cliëntervaringsonderzoek.

Artikel 16. Medezeggenschap bij aanbieders van maatschappelijke ondersteuning

1. Aanbieders stellen een regeling vast voor de medezeggenschap van cliënten over voorgenomen besluiten van de aanbieder welke voor de gebruikers van belang zijn ten aanzien van alle voorzieningen.
2. Onverminderd andere handhavingsbevoegdheden ziet het college toe op de naleving van de medezeggenschapsregelingen van aanbieders door periodieke overleggen met de aanbieders en een jaarlijks cliëntervaringsonderzoek.

Artikel 17. Betrekken van ingezetenen bij het beleid

1. Het college stelt ingezetenen, waaronder in ieder geval cliënten of hun vertegenwoordigers, in de gelegenheid voorstellen voor het beleid betreffende maatschappelijke ondersteuning te doen, vroegtijdig gevraagd en ongevraagd advies uit te brengen bij de besluitvorming over verordeningen en beleidsvoorstellen betreffende maatschappelijke ondersteuning, en voorziet hen van ondersteuning om hun rol effectief te kunnen vervullen.
2. Het college zorgt ervoor dat ingezetenen, waaronder in ieder geval cliënten of hun vertegenwoordigers, kunnen deelnemen aan periodiek overleg, waarbij zij onderwerpen voor de agenda kunnen aanmelden, en dat zij worden voorzien van de voor een adequate deelname aan het overleg benodigde informatie.
3. Het college stelt nadere regels vast ter uitvoering van het eerste en tweede lid.

Artikel 18. Intrekking oude verordening en overgangsrecht

1. De **Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Weert 2015** wordt ingetrokken op 1 januari 2018.
2. Een cliënt houdt recht op een lopende voorziening verstrekt op grond van de **Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Weert 2015**, totdat het college een nieuw besluit heeft genomen waarbij het besluit waarmee deze voorziening is verstrekt, wordt ingetrokken, dan wel een nieuwe toekenning van een voorziening is gedaan.
3. Aanvragen die zijn ingediend onder de **Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Weert 2015** en waarop nog niet is beslist bij het in werking treden van deze verordening, worden afgehandeld krachtens de **Verordening maatschappelijke ondersteuning Weert 2018**.
4. Op bezwaarschriften tegen een besluit op grond van de **Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Weert 2015**, wordt beslist met inachtneming van de **Verordening maatschappelijke ondersteuning Weert 2018**.

Artikel 19. Inwerkingtreding en citeertitel

1. Deze verordening treedt in werking op 1 januari 2018.

2. Deze verordening wordt aangehaald als: Verordening maatschappelijke ondersteuning Weert 2018.

Aldus vastgesteld in de openbare vergadering van de raad van de gemeente Weert op 23 november 2017.

De griffier,

De voorzitter,

mr. M.H.R.M. Wolfs-Corten

A.A.M.M. Heijmans

**Verordening maatschappelijke
ondersteuning
Weert 2018**

Toelichting

Inspraakversie juli 2017

Inhoudsopgave	
Algemeen	2
Artikel 1. Begripsbepalingen	2
Artikel 2. Onderzoek	4
Artikel 3. Aanvraag.....	5
Artikel 4. Criteria voor een maatwerkvoorziening.....	5
Artikel 5. Inhoud beschikking.....	7
Artikel 6. Regels voor pgb	8
Artikel 7. Bijdrage in de kosten van maatwerkvoorzieningen	9
Artikel 8. Kwaliteitseisen maatschappelijke ondersteuning	9
Artikel 9. Meldingsregeling calamiteiten en geweld.....	9
Artikel 10. Voorkomen en bestrijden van misbruik of oneigenlijk gebruik	9
Artikel 11. Opschorting betaling uit het pgb.....	10
Artikel 12. Onderzoek naar kwaliteit en recht- en doelmatigheid maatwerkvoorzieningen	10
Artikel 13. Jaarlijkse waardering mantelzorgers	11
Artikel 14. Verhouding prijs en kwaliteit levering dienst door derden.....	11
Artikel 15. Klachtregeling	14
Artikel 16. Medezeggenschap bij aanbieders van maatschappelijke ondersteuning.....	15
Artikel 17. Betrekken van ingezetenen bij het beleid	15
Artikel 18. Intrekking oude verordening en overgangsrecht	15

Algemeen

Deze verordening geeft uitvoering aan de bepaling van artikel 2.1.3 van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (hierna: Wmo 2015), waarin de gemeenteraad regels dient vast te stellen voor de uitvoering van het gemeentelijke Wmo-beleidsplan.

In tegenstelling tot de in 2015 vastgestelde Verordening maatschappelijke ondersteuning, is er in deze verordening voor gekozen om de bepalingen die in de wet staan niet te herhalen. Dat heeft als voordeel dat de verordening compact wordt, maar betekent wel dat de verordening niet los van de wet kan worden gelezen. Om de leesbaarheid te vergroten worden de wetsartikelen waarnaar in deze verordening worden verwezen, opgenomen als bijlage bij deze toelichting.

De wetgever beoogt met de Wmo 2015 dat er wordt bekeken wat redelijker wijs verwacht mag worden van de cliënt en zijn sociale netwerk. Vervolgens zal waar nodig de gemeente in aanvulling hierop hem in staat stellen gebruik te maken van een algemene voorziening of – als dat niet volstaat – een maatwerkvoorziening, waarmee een bijdrage wordt geleverd aan zijn mogelijkheden om deel te nemen aan het maatschappelijk verkeer en zelfstandig te functioneren in de maatschappij.

Er dient telkens een zorgvuldige toegangsprocedure doorlopen te worden om de hulpvraag van de cliënt, zijn behoeften en de gewenste resultaten helder te krijgen. Het doel is om te achterhalen wat de cliënt op eigen kracht, met gebruikelijke hulp, algemeen gebruikelijke voorzieningen, mantelzorg of met hulp van zijn sociale netwerk kan doen om zijn zelfredzaamheid en participatie te handhaven of te verbeteren. Vervolgens kan worden bepaald of zo nodig met gebruikmaking van een algemene voorziening kan worden volstaan, of dat een maatwerkvoorziening nodig is, of sprake is van een andere voorziening die niet onder de reikwijdte van de Wmo 2015 valt.

Deze verordening kan niet los worden gezien van het beleidsplan, dat de raad op grond van artikel 2.1.2 van de Wmo 2015 heeft vastgesteld 15 november 2016. In dit beleidsplan wordt het door het gemeentebestuur te voeren beleid met betrekking tot maatschappelijke ondersteuning vastgelegd.

Artikel 1. Begripsbepalingen

Artikelsgewijs

In dit hoofdstuk van de verordening zijn begripsbepalingen opgenomen die noodzakelijk zijn voor de uitvoering van de wet en deze verordening, maar die niet in de wet zijn gedefinieerd.

a. algemeen gebruikelijke voorziening

Er hoeft geen maatwerkvoorziening te worden verstrekt indien het gaat om diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen of andere maatregelen die naar hun aard algemeen gebruikelijk zijn. De begripsbepaling is enerzijds van belang om te kunnen beoordelen of de cliënt zijn beperkingen met een dergelijke voorziening kan oplossen of dat het anderzijds aannemelijk is dat de cliënt over een gevraagde voorziening zou hebben kunnen beschikken omdat die naar geldende maatschappelijke opvattingen tot diens gangbare gebruiks- dan wel bestedingspatroon van een persoon als belanghebbende behoort. Wanneer iemand beschikt over algemeen gebruikelijke zaken, maar deze in verband met zijn beperking of problemen niet meer afdoende zijn, kan aanleiding bestaan om een voorziening te treffen.

Een voorziening kan nooit zonder meer algemeen gebruikelijk worden genoemd. Er moet steeds beoordeeld worden of de specifieke voorziening ook voor de cliënt in het concrete geval algemeen gebruikelijk is (zie CRvB 17-11-2009, nr. 08/3352 WMO).

b. beperking

Het kan bij een beperking gaan om diverse factoren, waaronder beperkingen van medische aard, wat een aanleiding is voor diens behoefte aan maatschappelijke ondersteuning.

c. bijdrage in de kosten

Het begrip 'bijdrage in de kosten' in de Wmo 2015 is een vervanging van het begrip 'eigen bijdrage' zoals deze werd gebruikt in de Wmo 2007.

d. diensten

Hieronder wordt ondermeer verstaan: begeleiding, dagbesteding, hulp bij het huishouden en kortdurend verblijf.

e. eigen kracht

In de Wmo 2015 is het de bedoeling dat gemeente en burger gezamenlijk kijken wat er nodig en mogelijk is om dat te kunnen doen. Van de burger wordt verwacht dat hij daarbij zijn eigen kracht inzet, net als dat hij kijkt naar de mogelijkheden in de sociale omgeving. De gemeente ondersteunt waar nodig met passende voorzieningen. Het is dus een afweging tussen mogelijkheden van de burger en mogelijkheden van de gemeente.

f. (keukentafel)gesprek

Het gesprek is het mondeling contact na een melding waarin het college met degene die maatschappelijke ondersteuning vraagt zijn gehele situatie inventariseert ten aanzien van zijn mogelijkheden om op eigen kracht, met gebruikelijke hulp, met mantelzorg of met hulp van andere personen uit zijn sociale netwerk dan wel met gebruikmaking van algemeen gebruikelijke voorzieningen, algemene voorzieningen of maatwerkvoorzieningen zijn zelfredzaamheid of participatie te verbeteren of te voorkomen dat hij gebruik moet maken van beschermd wonen of opvang.

g. hoofdverblijf

Hiermee wordt bepaald dat de cliënt die geen hoofdverblijf (woonplaats) heeft in de gemeente geen aanspraak heeft op een maatwerkvoorziening. De toevoeging 'daadwerkelijk zal hebben' is opgenomen om cliënten niet de mogelijkheid te ontnemen naar de gemeente te kunnen verhuizen. Wel zal de cliënt bij de keuze van een woning nadrukkelijk rekening moeten houden met zijn beperkingen.

h. hulpvraag

Spreekt voor zich.

i. kostprijs

De kostprijs is gelijk aan de waarde van de investering die de gemeente zich moet getroosten om de voorziening te kunnen realiseren (CRvB 09-03-2016, nr. 14/1627 WMO).

j. maatwerkvoorziening

In de wet wordt onderscheid gemaakt tussen een maatwerkvoorziening en een pgb. Deze begripsbepaling is in de verordening opgenomen om duidelijk te maken dat een maatwerkvoorziening twee verschillende verstrekkingvormen kent, te weten een verstrekking in natura of een verstrekking door middel van een pgb.

k. melding

Een ieder kan zich bij het college melden. Om te spreken van een melding wordt wel onderscheid gemaakt tussen een verzoek om informatie en advies en een verzoek om maatschappelijke

ondersteuning. Dit is van belang omdat een melding van een hulpvraag leidt tot een (keukentafel)gesprek.

l. naaste familie

Hieronder wordt familie in de eerste en tweede graad verstaan. Familieleden in de eerste graad zijn: (schoon)ouders en hun partners, kinderen en hun partners. Onder familie in de tweede graad wordt verstaan: broers of zussen en hun partners, grootouders en hun partners, kleinkinderen en hun partners. Onder partners wordt verstaan: echtgenoten, geregistreeerde partners en ook niet-geregistreeerde partners.

m. niet-professional in loondienst

Spreekt voor zich.

n. onderzoek

Spreekt voor zich.

o. ondersteuningsplan

Een plan over het te bereiken resultaat, dat tot stand is gekomen na kennisneming van de afspraken die ter zake zijn gemaakt door de gemeente en de cliënt, met inachtneming van door de aanbieder, in samenspraak met de cliënt opgestelde plan over de inzet van activiteiten voor het te bereiken resultaat. In het ondersteuningsplan wordt de hulpvraag beschreven en worden oplossingen benoemd die leiden tot het beoogde resultaat. Het spreekt voor zich dat dit mede afhankelijk is van de eigen kracht van de cliënt.

p. pgb

Spreekt voor zich.

q. product

Hieronder wordt ondermeer verstaan: woonvoorzieningen, vervoersvoorzieningen en hulpmiddelen.

r. tot en met u.

Spreeken voor zich.

Artikel 2. Onderzoek

In artikel 2.3.2, eerste lid, van de wet wordt bepaald dat indien bij het college melding wordt gedaan van een behoefte aan maatschappelijke ondersteuning, het college deze melding onderzoekt. In artikel 2.3.2, negende lid, van de wet is bepaald dat een aanvraag niet kan worden gedaan dan nadat (naar aanleiding van de melding) onderzoek is uitgevoerd, tenzij het onderzoek niet is uitgevoerd binnen de termijn van zes weken.

De melding is vormvrij en kan zowel, schriftelijk of mondeling worden gedaan. De voorkeur gaat er naar uit om een door het college aangeboden 'meldingsformulier' te gebruiken.

De melding kan 'door of namens de cliënt' worden gedaan. Dit kan ruim worden opgevat. Naast de cliënt kan bijvoorbeeld diens vertegenwoordiger, mantelzorger, partner, familielid, buurman of andere betrokkene de melding doen.

In artikel 2.3.2, eerste lid, van de wet wordt niet de aanduiding "het gesprek" gebruikt maar "een onderzoek in samenspraak met degene door of namens wie de melding is gedaan en waar mogelijk met de mantelzorger of mantelzorgers dan wel diens vertegenwoordiger". Tijdens het onderzoek zal er veelal sprake zijn van persoonlijk contact met betrokkene of een vertegenwoordiger van betrokkene, aangezien daardoor een adequaat totaalbeeld van de betrokkene en zijn situatie verkregen kan worden. Om een zo volledig mogelijk beeld van de cliënt te vormen onderzoekt het college alle levensdomeinen

en komen tijdens het gesprek de onderwerpen genoemd in artikel 2.3.2, vierde lid, van de wet ter sprake. In bepaalde gevallen is hiervoor een gesprek in persoon echter niet (meer) nodig (artikel 2, eerste lid).

Het gesprek vindt zo mogelijk bij de cliënt thuis plaats. Indien woningaanpassingen nodig zijn, is dat zeker essentieel om de thuissituatie goed te kunnen beoordelen en doeltreffende oplossingen te vinden.

Het tweede van artikel 2 heeft als onderwerp van gesprek 'het gewenste resultaat van het verzoek om ondersteuning' opgenomen. Dit is belangrijk omdat in de woorden van de nota naar aanleiding van het verslag (Kamerstukken II 2013/14, 33 841, nr. 34, blz. 183) "de ultieme toetssteen of de maatschappelijke ondersteuning effectief is geweest, ligt in de beantwoording van de vraag of de cliënt zelf vindt dat de verleende maatschappelijke ondersteuning heeft bijgedragen aan een verbetering van zijn zelfredzaamheid of participatie. In het wetsvoorstel Wmo 2015 staat het bereiken van dit resultaat centraal".

Overeenkomstig het derde lid wordt de cliënt geïnformeerd over de gang van zaken bij het gesprek, diens rechten en plichten – onder andere ten aanzien van de verwerking van zijn (bijzondere) persoonsgegevens – en de vervolgpcedure. Cliënt kan tijdens het gesprek gebruik maken van gratis (onafhankelijke) cliëntondersteuning.

Het gesprek is hoofdregel en hoeft uiteraard niet plaats te vinden als dit niet nodig is (zie het eerste lid). Het kan bijvoorbeeld om een cliënt gaan die al bekend is bij de gemeente en een eenvoudige 'vervolgvraag' heeft. Zoals aangegeven, waar het betreft de onderwerpen genoemd in artikel 2.3.2, vierde lid, van de wet, ontslaat dit het college niet van diens onderzoeksverplichting in algemene zin. In sommige gevallen kan dit echter op basis van al beschikbare informatie en hoeft het niet tijdens het gesprek nogmaals inhoudelijk besproken te worden.

Artikel 3. Aanvraag

In de Awb worden regels gegeven omtrent de aanvraag. Deze verordening wijkt daar niet van af. Op grond van artikel 4:1 van de Awb wordt een aanvraag tot het geven van een beschikking schriftelijk ingediend bij het bestuursorgaan dat bevoegd is op de aanvraag te beslissen (hier het college), tenzij bij wettelijk voorschrift anders is bepaald.

Ter voorkoming van onnodige administratieve lasten voor de cliënt is in dit artikel de mogelijkheid opgenomen om een door de cliënt ondertekend onderzoeksverslag als aanvraag aan te merken.

Artikel 4. Criteria voor een maatwerkvoorziening

In artikel 2.1.3, tweede lid onder a, van de wet is bepaald dat de raad bij verordening moet aangeven op basis van welke criteria het college kan vaststellen of een cliënt voor een maatwerkvoorziening voor zelfredzaamheid, participatie, beschermd wonen of opvang in aanmerking komt. In de memorie van toelichting op deze bepaling (Kamerstukken II 2013/14, 33 841, nr. 3, blz. 134) wordt aangegeven dat het bij het verstrekken van een maatwerkvoorziening op maatwerk aankomt. Gemeentelijke vrijheid is nodig omdat de behoeften van inwoners per gemeente kunnen verschillen en de sociale en fysieke infrastructuur per gemeente anders is. Ook het aanbod van algemene voorzieningen is niet in iedere gemeente gelijk. Het is daarom niet mogelijk of wenselijk dat in de verordening limitatief wordt geregeld welke maatwerkvoorzieningen zullen worden verstrekt. De gemeente moet wel aan de hand van geschikte en toepasbare criteria meer in detail en concreet nader afbakenen in welke gevallen iemand een maatwerkvoorziening kan krijgen. In dit artikel is deze verplichting uitgewerkt.

Het eerste lid is gebaseerd op artikel 2.3.5, derde en vierde lid, van de wet. In de memorie van toelichting is bij artikel 2.3.5, derde lid, van de wet (Kamerstukken II 2013-14, 33 841, nr. 3, p. 148) opgemerkt dat de maatwerkvoorziening nadrukkelijk een hekkensluiter is:

“Alleen wanneer iemand echt niet zelf of met hulp van zijn omgeving in staat is tot zelfredzaamheid of participatie en ook een algemene voorziening geen uitkomst biedt, is er een rol voor het college. Dat is niet het geval wanneer het gaat om diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen of andere maatregelen die naar hun aard gebruikelijk zijn (fiets, schoonmaakmiddelen, wandelstok, eenvoudige rollator). Wanneer iemand beschikt over algemeen gebruikelijke zaken, maar deze in verband met zijn beperking of problemen niet meer afdoende zijn, kan aanleiding bestaan om een voorziening te treffen. Dat is ook niet het geval als de aanvrager zijn hulpvraag redelijkerwijs van tevoren had kunnen voorzien en met zijn beslissing had kunnen voorkomen, bijvoorbeeld: indien iemand is aangewezen op een rolstoel en een huis koopt waarin veel dure aanpassingen moeten worden aangebracht, had het in de rede gelegen dat de aanvrager in een al aangepast huis zou zijn gaan wonen.”

Deze passage in het bijzonder – maar gelezen in samenhang met de verdere parlementaire geschiedenis – biedt een onderbouwing om het begrip ‘voorzienbaarheid’ in individuele gevallen een rol te laten spelen bij de afwijzing van een maatwerkvoorziening. Zoveel volgt ook uit de passages in de parlementaire geschiedenis waaruit blijkt dat de wetgever aan heeft willen sluiten bij de huidige rechtspraak op dit punt (zie in het bijzonder de nadere memorie van antwoord, Kamerstukken I 2013-14, 33841, nr. J, p. 18). Hieruit volgt verder dat met artikel 8, derde lid, nadrukkelijk geen (verkapte) inkomenstoets is – of kan worden – beoogd. Ook op grond van de wettekst en blijkens de parlementaire geschiedenis is hiervoor namelijk uitdrukkelijk geen ruimte gelaten (zie verder de nota naar aanleiding van het verslag, Kamerstukken II 2013-14, 33 841, nr. 34, p. 24).

Geen maatwerkvoorziening wordt toegekend als door de cliënt reeds zijn gevraagde maatwerkvoorziening is gekocht of is gerealiseerd voordat de melding is gedaan. Er is dan immers geen ondersteuningsbehoefte meer want de cliënt heeft een oplossing voor zijn beperking gerealiseerd. Het tweede lid onder a stelt dat een voorziening wel kan worden toegekend na het tijdstip van de melding, maar voorafgaand aan het te nemen besluit schriftelijk toestemming geeft om de voorziening te realiseren. Een uitzondering geldt ook als de noodzaak tot verlenen van de maatwerkvoorziening achteraf nog kan worden vastgesteld.

Het spreekt voor zich dat de reikwijdte van de verordening bij het verlenen van een woonvoorziening zich beperkt tot de woning waar de cliënt zijn hoofdverblijf heft, zoals beschreven in artikel 4, lid 4 onder b. De toevoeging ‘zal hebben’ is opgenomen om cliënten niet de mogelijkheid te ontnemen naar de gemeente te kunnen verhuizen. Wel zal de cliënt bij de keuze van een woning nadrukkelijk rekening moeten houden met de diens beperkingen.

Het derde lid geeft een aantal weigeringsgronden voor woonvoorzieningen.

Het gestelde onder a beschrijft het resultaat om normaal gebruik te kunnen maken van de woning waar de cliënt zijn hoofdverblijf heeft. Dit zijn de ruimtes waarop de cliënt is aangewezen voor:

- het kunnen verrichten van de elementaire woonfuncties (eten, slapen, lichaamsreiniging, koken),
- het verrichten van huishoudelijke werkzaamheden,
- horizontale en verticale verplaatsingen in en om de woning waaronder ook de toegang tot de woning.

Onder niet-noodzakelijke gebruiksruimten worden bijvoorbeeld verstaan: de kelder, berging, zolder, garage, logeerkamer en hobbyruimte.

Er zijn situaties waarbij gezien de aard van het soort gebouw verondersteld mag worden dat bepaalde voorzieningen standaard aanwezig zijn. Uitzonderingen kunnen worden gemaakt voor voorzieningen ten behoeve van gemeenschappelijke ruimten zonder welke de woning van de cliënt onbereikbaar is.

Of woongebouwen voor gehandicapten- en/of ouderen zijn bedoeld, blijkt niet alleen uit de bestemming, maar ook uit de bewoners zelf. Indien een gebouw voornamelijk bewoond wordt door ouderen en/of gehandicapten wordt die bestemming aangenomen. Dit kan het geval zijn wanneer meer dan de helft van de bewoners ouder is dan 55 jaar en/of beperkingen heeft. Uit de jurisprudentie blijkt wel dat er zware eisen kunnen gelden om aan te nemen dat een woongebouw specifiek is gericht op mensen met beperkingen (vergelijk bijvoorbeeld CRVB:2009:BI9087).

Onder e

Het kan voorkomen dat de cliënt verhuist terwijl daar gelet op de beperkingen in het normale gebruik van de woning geen aanleiding voor was. Een ander voorbeeld is als wordt verhuisd van een adequate naar een - gelet op de beperkingen in het normale gebruik van de woning - inadequate woning. Is de verhuizing geen gevolg van het ondervinden van beperkingen in het normale gebruik van de woning en bestond er geen belangrijke reden om toch te verhuizen, dan weigert het college een voorziening. Als belangrijke redenen kunnen bijvoorbeeld worden aangemerkt: samenwoning, huwelijk en het aanvaarden van werk. In geval van samenwoning of huwelijk houdt het college ook rekening met de keuze die de cliënt maakt in welke woning men gaat samenwonen. Ook in dat geval moet er een belangrijke reden zijn waarom naar de woning wordt verhuisd waar mogelijk meer aanpassingen moeten worden verricht. Het college betreft daarbij ook de mogelijkheden die van de 'partner' van de cliënt kunnen worden gevegd.

Is de cliënt niet verhuisd naar de voor hem/haar beschikbare meest geschikte woning, dan wordt de maatwerkvoorziening in beginsel afgewezen. Het college wordt namelijk de mogelijkheid ontnomen om nog te kunnen bepalen wat de goedkoopst passende bijdrage had kunnen zijn. Onder deze bepaling zijn ook begrepen de aankoop van een woning of een kavel dan wel andere onomkeerbare handelingen zonder dat voorafgaande daaraan contact is opgenomen met het college. Door dat na te laten, bijvoorbeeld bij het college te informeren over de mogelijkheden tot maatschappelijke ondersteuning, brengt de cliënt zich in een lastige bewijspositie. De aantoonplicht dat er geen (andere) geschiktere beschikbare woningen waren, ligt in eerste instantie bij de cliënt; het behoort tot zijn rekening en risico. Zonder dat aan te tonen kan het college de aanvraag om een woonvoorziening afwijzen (vergelijk CRVB:2011:BQ2868 en CRVB:2012:BY5215), uitgezonderd als het college vooraf schriftelijk toestemming heeft verleend om te verhuizen naar de betreffende inadequate woning.

Onder het bezoekbaar maken van een woning, als bedoeld in het vierde lid, wordt doorgaans verstaan dat een bewoner van een Wlz-instelling een bepaalde woonruimte (bijvoorbeeld die van de ouders) kan bereiken en de woonkamer en één toilet kan bereiken en gebruiken.

Het zesde lid kan er bijvoorbeeld toe leiden dat als maatwerkvoorziening niet een woningaanpassing wordt verstrekt maar een verhuiskostenvergoeding. De woningaanpassing kan dermate kostbaar zijn dat het college het primaat van verhuizing hanteert.

Artikel 5. Inhoud beschikking

Uitgangspunt van de wet is dat de cliënt een maatwerkvoorziening in 'natura' krijgt. Indien gewenst door de cliënt bestaat echter de mogelijkheid van het toekennen van een persoonsgebonden budget.

Tweede lid, onder a, en derde lid, onder a: het beoogde resultaat is bijvoorbeeld 'mobiliteit' en niet 'een scootmobiel'. Tweede lid, onder b, en derde lid, onder d: onder 'duur' valt ook de termijn waarop een voorziening technisch is afgeschreven.

De datum van toekenning (datum besluit) wordt in principe als ingangsdatum gehanteerd, wat door de CRvB is geaccepteerd (CRvB 08-10-1999, nr. 98/684 WVG).

Het vierde lid dient uitsluitend ter informatie aan de cliënt. Het college neemt niet de hoogte van de

bijdrage in de kosten in de beschikking op. Dat loopt immers via het CAK, evenals de mogelijkheid van bezwaar en beroep daartegen. Zie artikel 7 en artikel 2.14, zesde lid, van de wet, waarin is bepaald dat de bijdrage voor een maatwerkvoorziening dan wel een persoonsgebonden budget, met uitzondering van die voor opvang, wordt vastgesteld en voor de gemeente geïnd door het CAK.

Artikel 6. Regels voor pgb

Het college kan op grond van artikel 2.3.6 van de wet een pgb verstrekken. Als aan alle wettelijke voorwaarden daartoe is voldaan, kan zelfs van een verplichting van het college worden gesproken. Van belang is dat een pgb alleen wordt verstrekt indien de cliënt dit gemotiveerd vraagt (zie artikel 2.3.6, tweede lid, onder b). Met behoud van de motivatie-eis wordt geborgd dat duidelijk is dat het de beslissing van de aanvrager zelf is om een pgb aan te vragen (zie de toelichting op amendement Voortman c.s., Kamerstukken II 2013/14, 33 841, nr. 103).

Het eerste en tweede lid berusten op artikel 2.1.3, tweede lid, onder b, van de wet. Hierin staat dat in de verordening in ieder geval wordt bepaald op welke wijze de hoogte van een pgb wordt vastgesteld, waarbij geldt dat de hoogte toereikend moet zijn. In de memorie van toelichting (Kamerstukken II 2013/14, 33 841, nr. 3, blz. 39) is vermeld dat de gemeente bijvoorbeeld kan bepalen dat het pgb niet hoger mag zijn dan een percentage van de kosten die voor de gemeente verbonden zijn aan het verlenen van adequate ondersteuning in natura. Gemeenten hebben daarmee ook de mogelijkheid om differentiatie aan te brengen in de hoogte van het pgb. Gemeenten kunnen verschillende tarieven hanteren voor verschillende vormen van ondersteuning en voor verschillende typen hulpverleners. Gemeenten kunnen bij het vaststellen van tarieven bijvoorbeeld onderscheid maken tussen ondersteuning die wordt geleverd door het sociale netwerk, door hulpverleners die werken volgens de kwaliteitsstandaarden en hulpverleners die dat niet doen (zoals werkstudenten, zzp'ers zonder diploma's e.d.).

Een aanvraag voor een pgb kan geweigerd worden voor zover de kosten van het pgb hoger zijn dan de kosten van de maatwerkvoorziening (artikel 2.3.6, vijfde lid, onder a, van de wet). De situatie waarin het door de cliënt beoogde aanbod duurder is dan het aanbod van het college betekent dus niet bij voorbaat dat het pgb om die reden geheel geweigerd kan worden. Cliënten kunnen zelf bijbetalen wanneer het tarief van de door hen gewenste aanbieder duurder is dan het door het college voorgestelde aanbod. Het college kan het pgb slechts weigeren voor dat gedeelte dat duurder is dan het door het college voorgestelde aanbod. Dit kan zich bijvoorbeeld voordoen doordat de gemeente vanwege inkoopvoordelen maatwerkvoorzieningen al snel goedkoper zal kunnen leveren dan wanneer iemand zelf ondersteuning inkoop met een pgb. Daarbij kan gedacht worden aan vervoers- of opvangvoorzieningen.

Een pgb is gemiddeld genomen ook goedkoper dan zorg en ondersteuning in natura omdat er minder overheadkosten hoeven te worden meegerekend. De maximale hoogte van een pgb is in de verordening begrensd op de kostprijs van de in de betreffende situatie goedkoopst adequate door het college ingekochte maatwerkvoorziening in natura.

Het tweede lid geeft regels voor de wijze van berekening van de hoogte van de bedragen voor pgb's voor afzonderlijke maatwerkvoorzieningen. De gemeente maakt bij de tarieven voor diensten onderscheid tussen welke persoon de ondersteuning levert. Voor een vrijwilliger of persoon die niet is opgeleid voor de betreffende werkzaamheden, wordt bij het vaststellen van de hoogte van het pgb een lager tarief gehanteerd dan voor een daarvoor opgeleid persoon. Waar bijzondere deskundigheid is vereist, wordt in sommige gevallen nog weer een ander tarief gehanteerd. Het tarief wordt daarbij telkens bepaald op basis het laagste tarief per uur, resultaat of dagdeel dat voor de te leveren hulp – rekening houdende met de kwalificaties van degenen die deze leveren – zou worden gehanteerd als deze door een door de gemeente gecontracteerde aanbieder zou worden geleverd.

Artikel 7. Bijdrage in de kosten van maatwerkvoorzieningen

Artikel 7 geeft uitvoering aan artikel 2.1.4 van de wet. De bijdrage in de kosten mag niet hoger zijn dan de landelijk vastgestelde kaders. Ook mag de bijdrage niet hoger zijn dan de kostprijs die de gemeente voor de maatwerkvoorziening betaalt. Het staat de gemeenteraad vrij om de bijdrage bij te stellen in het voordeel van de inwoners. Het derde lid van artikel 7 is hier een uitwerking van. Met het aanpassen van de bijdrage in de kosten zoals beschreven in het derde lid, wordt bereikt dat vrijwel alle inwoners een lagere bijdrage in de kosten gaan betalen. De aanpassing sluit aan bij de draagkracht van inwoners: het effect zal groter zijn naarmate het inkomen dichterbij 130% ligt en minder naarmate het inkomen daar verder vandaan ligt.

De wet verplicht tot het vaststellen van de kostprijs van een maatwerkvoorziening (artikel 2.1.4, derde lid, tweede zin). Dat kan op twee manieren en deze zijn vastgelegd in het vierde lid.

Artikel 8. Kwaliteitseisen maatschappelijke ondersteuning

Deze bepaling betreft een uitwerking van artikel 2.1.3, tweede lid, onder c, van de wet, waarin is bepaald dat in de verordening in ieder geval wordt bepaald welke eisen worden gesteld aan de kwaliteit van voorzieningen, eisen met betrekking tot de deskundigheid van beroepskrachten daaronder begrepen.

De regering legt de verantwoordelijkheid voor de kwaliteit van voorzieningen bij de gemeente en de aanbieder. Het is aan de gemeente om in de verordening te bepalen welke kwaliteitseisen worden gesteld aan aanbieders van voorzieningen. Die eisen zullen ook betrekking kunnen hebben op de deskundigheid van het in te schakelen personeel. De regering benadrukt in de memorie van toelichting op artikel 2.1.3, tweede lid, onder c, van de wet (Kamerstukken II 2013/14, 33 841, nr. 3) dat de kwaliteitseisen die zijn vervat in de artikelen 3.1 e.v. van de wet en die zich rechtstreeks tot aanbieders richten, daarbij uitgangspunt zijn. De eis dat een voorziening van goede kwaliteit wordt verleend, biedt veel ruimte voor de gemeenten om in overleg met organisaties van cliënten en aanbieders te werken aan kwaliteitsstandaarden voor de ondersteuning.

In het eerste lid zijn een aantal voor de hand liggende kwaliteitseisen uitgewerkt. Het in het tweede lid genoemde jaarlijkse cliëntervaringsonderzoek is verplicht op grond van artikel 2.5.1, eerste lid, van de wet.

Artikel 9. Meldingsregeling calamiteiten en geweld

In artikel 3.4, eerste lid, van de wet is bepaald dat de aanbieder bij de toezichthoudend ambtenaar, bedoeld in artikel 6.1 van de wet onverwijld melding doet van iedere calamiteit die bij de verstrekking van een voorziening heeft plaatsgevonden en van geweld bij de verstrekking van een voorziening. In artikel 6.1 van de wet is bepaald dat het college personen aanwijst die zijn belast met het houden van toezicht op de naleving van het bepaalde bij of krachtens de wet.

In aanvulling op het bovenstaande regelt artikel 9 dat er door het college een regeling wordt opgesteld over het doen van meldingen (eerste lid) en dat de toezichthoudend ambtenaar deze meldingen onderzoekt en het college adviseert over het voorkomen van verdere calamiteiten en het bestrijden van geweld (derde lid).

Artikel 10. Voorkomen en bestrijden van misbruik of oneigenlijk gebruik

Deze bepaling betreft een uitwerking van artikel 2.1.3, vierde lid, van de wet, waarin is bepaald dat in de verordening in ieder geval regels worden gesteld voor de bestrijding van het ten onrechte ontvangen van een maatwerkvoorziening of een pgb, alsmede van misbruik of oneigenlijk gebruik van de wet.

Aan het 'bestrijden' van ten onrechte ontvangen maatwerkvoorzieningen en pgb's gaat als het goed is een poging dit te 'voorkomen' vooraf. Duidelijke informatie over enerzijds de rechten en plichten van de

cliënt en anderzijds de gevolgen van misbruik en oneigenlijk gebruik spelen hierbij een belangrijke rol. Daarom is in het eerste lid een 'informatieplicht' voor het college opgenomen.

Het vierde lid is een 'kan'-bepaling. Een pgb wordt verstrekt met de bedoeling dat men daarmee een voorziening treft. Als binnen zes maanden na de beslissing tot het verstrekken van het pgb nog geen voorziening is getroffen, heeft het college de bevoegdheid om de beslissing geheel of gedeeltelijk in te trekken.

In artikel 2.4.1 tot en met 2.4.4 van de wet zijn regels voor het verhaal van kosten opgenomen en is de bevoegdheid aan het college gegeven tot het (in geldswaarde) terugvorderen van een ten onrechte verstrekte maatwerkvoorziening of pgb. Hierbij is tevens bepaald dat het college het terug te vorderen bedrag bij dwangbevel kan invorderen. Uit de memorie van toelichting op artikel 2.4.1 (Kamerstukken II 2013/14, 33 841, nr. 3, blz. 157) wordt duidelijk dat daarnaast de mogelijkheid blijft bestaan om maatwerkvoorzieningen terug te vorderen; 'omdat het niet in alle gevallen mogelijk is een al genoten maatwerkvoorziening terug te vorderen, kan het college de waarde van de genoten maatwerkvoorziening uitdrukken in een bedrag dat voor terugvordering in aanmerking komt.'

Artikel 11. Opschorting betaling uit het pgb

Met deze regeling wordt uitvoering gegeven aan artikel 2.1.3, vierde lid, van de wet, in combinatie met artikel 2, vierde lid, aanhef en onder e, van de Uitvoeringsregeling Wmo 2015, en wordt beoogd misbruik en oneigenlijk gebruik van pgb's te bestrijden.

In bepaalde gevallen is (tijdelijke) opschorting van een betaling uit het pgb naar aanleiding van een declaratie een beter instrument dan beëindiging of weigering (op grond van artikel 2, vierde lid, van de Uitvoeringsregeling Wmo 2015) of zelfs intrekken of herzien van het verleningsbesluit (op grond van artikel 2.3.10 van de wet). Middels opschorting kan ruimte geboden worden voor herstelmaatregelen of nader onderzoek. Bijvoorbeeld als het gaat om de overeenkomsten die de budgethouder is aangegaan of bij herziening van de toekenningbeschikking.

Om deze redenen is de mogelijkheid voor het college om de SVB te verzoeken over te gaan tot opschorting aan de verordening toegevoegd. Het college kan een verzoek enkel doen als een ernstig vermoeden is gerezen dat:

- 1) de cliënt onjuiste of onvolledige gegevens heeft verstrekt en de verstrekking van juiste of volledige gegevens tot een andere beslissing zou hebben geleid,
- 2) de cliënt niet voldoet aan de aan het persoonsgebonden budget verbonden voorwaarden, of
- 3) de cliënt het persoonsgebonden budget niet of voor een ander doel gebruikt.

Van de onder 2 genoemde omstandigheid is ook sprake als de cliënt niet langer voldoende in staat is op eigen kracht, dan wel met hulp uit zijn sociale netwerk of van zijn vertegenwoordiger, de aan een persoonsgebonden budget verbonden taken op verantwoorde wijze uit te voeren, en als niet langer is gewaarborgd dat de diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen en andere maatregelen die tot de maatwerkvoorziening behoren, veilig, doeltreffend en cliëntgericht worden verstrekt.

Uiteraard moet het college het verzoek goed motiveren en – met inachtneming van de daarvoor geldende regels – de SVB van voldoende informatie voorzien op grond waarvan de SVB over kan gaan tot deugdelijke besluitvorming ten aanzien van het al dan niet nemen van een besluit tot opschorting. Verder kan er voor ten hoogste dertien weken worden opgeschort. Hierbij is aansluiting gezocht bij de termijn zoals deze ook wordt gehanteerd in artikel 4:56 van de Awb en onder de Wet langdurige zorg.

Artikel 12. Onderzoek naar kwaliteit en recht- en doelmatigheid maatwerkvoorzieningen

Net als artikel 10 betreft deze bepaling grotendeels een uitwerking artikel 2.1.3, vierde lid, van de wet, waarin is bepaald dat in de verordening in ieder geval regels worden gesteld voor de bestrijding van het

ten onrechte ontvangen van een maatwerkvoorziening of een pgb, alsmede van misbruik of oneigenlijk gebruik van de wet.

Op grond van artikel 2.3.9 van de wet moet het college periodiek onderzoeken of er aanleiding is om een besluit tot verstrekking van een maatwerkvoorziening of toekenning van een pgb te heroverwegen. Soms bestaat er echter twijfel over de kwaliteit, doelmatigheid en rechtmatigheid van geleverde ondersteuning, het onderzoek in het kader van artikel 2.3.9 biedt dan onvoldoende houvast om hier goed naar te kijken. Op grond van deze bepaling moet het college in aanvulling op het onderzoek overeenkomstig artikel 2.3.9 ook periodiek, al dan niet steekproefsgewijs onderzoeken of de verstrekte maatwerkvoorzieningen in natura en pgb's worden gebruikt, respectievelijk besteed ten behoeve van het doel waarvoor ze zijn verstrekt, of de besteding op een rechtmatige manier gebeurt en of de geleverde ondersteuning van goede kwaliteit is. Een onderzoek kan zowel betrekking hebben op het handelen van een cliënt of pgb-houder, als op de ondersteuningsverlening door een aanbieder. Het onderzoek kan onder meer bestaan uit: dossieronderzoek, bezoek aan de cliënt, bezoek aan de locatie waar de cliënt ondersteuning krijgt en gesprekken met de aanbieder.

Artikel 13. Jaarlijkse waardering mantelzorgers

Deze bepaling betreft een uitwerking van de artikel 2.1.6 van de wet. Hierin is opgenomen dat bij verordening wordt bepaald op welke wijze het college zorg draagt voor een jaarlijkse blijk van waardering voor de mantelzorgers van cliënten in de gemeente. De verordening moet in ieder geval voorzien in een procedure die waarborgt dat alle mantelzorgers, die voldoen aan de voorwaarden, voor het ontvangen van een blijk van waardering in aanmerking kunnen worden gebracht.

Artikel 2.1.6 stelt dat het moet gaan om mantelzorgers van cliënten in de gemeente. Artikel 1.1.1 van de wet definieert een cliënt als een persoon die gebruik maakt van een algemene voorziening, maatwerkvoorziening of pgb, of door of namens wie een melding is gedaan. Het gaat dus ook om mantelzorgers van cliënten die een hulpvraag hebben aangemeld, ook al is daar geen voorziening op basis van deze wet uitgekomen. Voorts is de woonplaats van de cliënt bepalend, zodat het dus ook mantelzorgers kan betreffen die in andere gemeenten wonen.

Artikel 14. Verhouding prijs en kwaliteit levering dienst door derden

Algemeen

Het college kan de uitvoering van de wet, met uitzondering van de vaststelling van de rechten en plichten van de cliënt, door derden (aanbieders) laten verrichten (artikel 2.6.4, eerste lid, van de wet). Met het oog op gevallen waarin dit ten aanzien van een voorziening gebeurt, moeten bij verordening regels worden gesteld ter waarborging van een goede verhouding tussen de prijs voor de levering van een voorziening en de eisen die worden gesteld aan de kwaliteit daarvan (artikel 2.6.6, eerste lid, van de wet). Daarbij dient in ieder rekening gehouden te worden met de deskundigheid van de beroepskrachten en de arbeidsvoorwaarden en de op grond van artikel 2.6.6, tweede lid, gestelde nadere regels in het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015.

Met artikel 5.4 van het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015 is die nadere invulling gegeven aan de verplichting van artikel 2.6.6, eerste lid, van de wet om bij verordening regels te stellen ter waarborging van een goede verhouding tussen de prijs voor de levering van een voorziening en de eisen die worden gesteld aan de kwaliteit daarvan. Het artikel bepaalt aan welke eisen ten minste moet worden voldaan om een goede prijs-kwaliteitverhouding te borgen. Gemeenten kunnen meer zaken hieromtrent regelen; een uitputtende regeling is in het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015 niet bedoeld.

De regels hebben tot doel dat een vaste prijs of reële prijs wordt vastgesteld voor diensten die in opdracht van het college door derden worden verleend, zodat de kwaliteit en continuïteit van deze diensten kunnen worden gewaarborgd door het gemeentebestuur (artikel 2.1.1 van de wet) en de gecontracteerde aanbieders (artikel 3.1 van de wet).

Er wordt gerefereerd aan het begrip voorziening dat op grond van artikel 1.1.1 van de wet zowel een algemene voorziening als maatwerkvoorziening kan betekenen. Daarnaast ziet dit artikel enkel op diensten als onderdeel van een voorziening. Dat betekent een beperking van de reikwijdte. De eis voor de continuïteit, bedoeld in het tweede lid, onderdeel b, van artikel 5.4 van het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015 ziet enkel op diensten die in het kader van een maatwerkvoorziening wordt geleverd. Dit volgt uit artikel 2.6.5, tweede lid, van de wet. Voor de volledigheid wordt vermeld dat het artikel alleen toeziet op overeenkomsten die het college sluit met derden over opdrachten in het kader van de uitvoering van deze wet. Het toekennen van een subsidiebeschikking is niet het sluiten van een overeenkomst voor een opdracht voor een dienst. Artikel 5.4 van het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015 en dit artikel zien dan ook niet toe op subsidies. Denk hierbij aan veelal kleine welzijnssubsidies die een gemeente verstrekt aan bewoners of vrijwilligersorganisaties. Vanzelfsprekend kan het college bij de bepaling van het toe te kennen subsidiebedrag wel gebruik maken van de genoemde kostprijselementen.

Op grond van artikel 5.4, tweede lid, van het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015 dient het college voor het vaststellen van de vaste prijs of reële prijs rekening te houden met de vastgestelde kwaliteit van de dienst en de continuïteit in de relatie tussen cliënt en hulpverlener. Met het derde lid van artikel 5.4 van het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015 wordt een vaste prijs of reële prijs nader gedefinieerd en geconcretiseerd, zodat kan worden beoordeeld of in redelijkheid de kostprijselementen zijn verdisconteerd in een reële prijs. De kostprijselementen waar het college ten minste een vaste prijs of reële prijs op moet baseren staan hierin vermeld en zijn opgenomen in het tweede en derde lid van dit artikel. Het betreft de kosten van de beroepskracht, redelijke overheadkosten en overige kostprijselementen. Een vaste prijs of reële prijs wordt onder andere gebaseerd op de kosten van de beroepskracht, waaronder de loonkosten en overige kosten voortvloeiend uit de toepasselijke collectieve arbeidsovereenkomst, de kosten van wettelijke verplichtingen ter zake van de arbeid en de overige kosten van wettelijke verplichtingen verbonden aan het leveren van een dienst. Het gaat hierbij onder meer om wettelijke verplichtingen als werkgeverspremies, wettelijke sociale verzekeringen en pensioenpremies, wettelijk verlof, wettelijke verplichtingen op het gebied van arbeidsomstandigheden en overige wettelijke verplichtingen die het leveren van de dienst met zich mee brengt. Als uitgangspunt geldt dat een aanbieder beroepskrachten inzet tegen de arbeidsvoorwaarden die passen bij de vereiste vaardigheden (de eisen aan de kwaliteit van voorzieningen, eisen met betrekking tot de deskundigheid van beroepskrachten daaronder begrepen, zie artikel 2.1.3, tweede lid, onderdeel c, van de wet). Het college zal zich dus een beeld moeten vormen van de vereiste activiteiten en de daaraan verbonden reële kosten. Het college baseert een reële prijs vervolgens op de collectieve arbeidsovereenkomsten die door de aanbieder in de betreffende sector moeten worden gehanteerd. In Nederland zijn immers bij veel aanbestedingen de algemeen verbindend verklaarde bepalingen van een collectieve arbeidsovereenkomsten van toepassing en daarmee gelden de bepalingen voor alle werknemers in de betreffende sector. Als op een beroepskracht geen collectieve arbeidsovereenkomst van toepassing is, omdat het bijvoorbeeld gaat om een zelfstandige zonder personeel of een buitenlandse aanbieder (Europese aanbesteding), wordt van colleges evengoed verwacht een reële kostprijs te hanteren die qua arbeidsvoorwaarden gelijk is aan de positie van een werknemer (immers de gemeente is al gebonden aan één kwaliteitsniveau) en de wijze van kostprijsofbouw te motiveren. Bij een algemeen verbindend verklaarde collectieve arbeidsovereenkomst kan bij een Europese aanbesteding hetzelfde niveau aan arbeidsvoorwaarden worden geëist. Immers via de Wet arbeidsvoorwaarden grensoverschrijdende arbeid (Waga) waarmee de Europese Detacheringsrichtlijn is omgezet in Nederlandse wetgeving, zijn de kernbepalingen van deze algemeen verbindend verklaarde collectieve arbeidsovereenkomsten ook van toepassing op gedetacheerde werknemers van dienstverleners uit andere EU-lidstaten die hier (tijdelijk) werken. Indien er geen sprake is van een algemeen verbindend verklaarde collectieve arbeidsovereenkomst en de werkgever geen partij is bij een afgesloten bedrijfstak-cao gelden de wettelijke minimumnormen zoals opgenomen in de Wet minimumloon en vakantietoelagen.

Naast de kosten van de beroepskracht is een reële prijs gebaseerd op directe en indirecte kostprijselementen als een redelijke mate van overheadkosten (derde lid, onderdeel b), een voor de sector reële mate van niet productieve uren van de beroepskrachten als gevolg van verlof, ziekte, scholing en werkoverleg (derde lid, onderdeel c), reis- en opleidingskosten (derde lid, onderdeel d), indexatie van loon en prijs binnen een overeenkomst (derde lid, onderdeel e) en kosten als gevolg van gemeentelijke eisen zoals rapportageverplichtingen en administratieve verplichtingen (derde lid, onderdeel f). Vanuit het oogpunt van kostenbeheersing kunnen colleges en derden afspraken maken om bepaalde kostenverhogende activiteiten die niet aan de directe dienstverlening zijn gerelateerd zoals gemeentelijke rapportageverplichtingen niet meer te doen of de administratieve lasten terug te brengen. Dergelijke afspraken tussen het college en derden kunnen een reële prijs verlagen. Het vaststellen van een reële prijs door het college sorteert pas effect als duidelijk is voor welk proces het college die prijs dient te gebruiken. De vastgestelde reële prijs dient daartoe zijn plaats te krijgen in de aanbestedingsprocedure en in de overeenkomst met de derde. Er moet na gunning nog een overeenkomst met de betrokken ondernemer worden gesloten. De mededeling van de gunningsbeslissing betekent immers nog niet dat een overeenkomst tot stand is gekomen (zie ook artikel 2:129 van de Aanbestedingswet 2012). Het college dient op grond van artikel 2.114, eerste lid, van de Aanbestedingswet 2012 en artikel 2.6.4, tweede lid, van de wet, de overheidsopdracht te gunnen op grond van het criterium van de economisch meest voordelige inschrijving. Overigens kan het college in afwijking van artikel 2.114, tweede lid, van de Aanbestedingswet 2012 een overheidsopdracht niet enkel op grond van het criterium de laagste prijs gunnen (artikel 2.6.4, derde lid, van de wet). Het college moet bij het criterium “economisch meest voordelige inschrijving” in de aankondiging van de opdracht bekendmaken welke nadere criteria hij toepast met het oog op de toepassing van dat criterium (artikel 2:115 van de Aanbestedingswet 2012). Die nadere criteria kunnen onder meer prijs en kwaliteit betreffen. De toepassing van het criterium “prijs” betekent dat de inschrijving met de laagste prijs het beste scoort op dat criterium. De vastgestelde reële prijs wordt opgenomen in de aankondiging of de aanbestedingsstukken als eis zodat een inschrijving geen prijs bevat die lager is dan de vastgestelde reële prijs. De vaststelling van de reële prijs betreft een besluit van het college ter voorbereiding op een privaatrechtelijke rechtshandeling (gunningsbeschikking) waartegen geen beroep kan worden ingesteld (artikel 8:3 van de Awb). De reguliere rechtsbescherming bij aanbestedingsprocedures staat uiteraard gewoon open. Aan dit besluit moet een zorgvuldige afweging ten grondslag liggen (artikel 3:4 van de Awb). De inschrijvingen die niet voldoen aan de eis van de reële prijs zijn ongeldig. Het college dient ongeldige inschrijvingen ter zijde te leggen, de betrokken ondernemers komen niet meer in aanmerking voor de gunning. Het artikel vormt dus een toetsingskader voor het gunnen van de overheidsopdracht voor maatschappelijke ondersteuning en vult deze bevoegdheden op grond van de Aanbestedingswet 2012 nader in op grond van artikelen 2.6.4 en 2.6.6 van de wet. Het is dus van belang om de reële prijs goed en objectief te onderbouwen. Deze artikelen vormen een lex specialis ten opzichte van de algemene bevoegdheden van de Aanbestedingswet 2012. Artikel 5.4 maakt geen onderscheid tussen diensten in het kader van een algemene voorziening of een maatwerkvoorziening.

Eerste lid

In dit artikel wordt geregeld dat het college voor het leveren van een dienst door een derde als bedoeld in artikel 2.6.4. van de wet, of een vaste prijs vaststelt of een reële prijs vaststelt die geldt als ondergrens voor een inschrijving en het aangaan van een overeenkomst met de derde of die geldt als ondergrens voor de vaste prijs. In het geval het college een reële prijs vaststelt, is het mogelijk dat inschrijvers een hoger tarief dan de reële prijs neerleggen. Het is niet mogelijk een lagere prijs neer te leggen. Indien het college een vaste prijs vaststelt, dan zal het tarief voor de inschrijvers gelijk zijn aan de vaste prijs.

Tweede lid

Pagina 13 van 16

Toelichting Verordening Maatschappelijke Ondersteuning Weert 2018 – inspraakversie juli 2017

Bij het vaststellen van de prijs dient het college rekening te houden met de eisen aan de kwaliteit van die dienst, waaronder de eisen aan de deskundigheid van de beroepskracht, bedoeld in artikel 2.1.3, tweede lid, onderdeel c, van de wet en met de continuïteit in de hulpverlening, bedoeld in artikel 2.6.5, tweede lid, van de wet, tussen degenen aan wie de dienst wordt verstrekt en de betrokken hulpverleners. De invulling van de continuïteit van de hulpverleningsrelatie in financiële zin is nieuw voor de gemeenten. De aanbieder die de opdracht gegund krijgt moet overleggen met de aanbieder die de opdracht tot dan toe had uitgevoerd over de overname van personeel. De gedachte is dat overname van personeel gemakkelijker verloopt indien de gemeente een reële prijs betaalt voor de opdracht.

Derde lid

Het college moet de vaste prijs of de reële prijs minimaal baseren op de in dit artikel genoemde kostprijselementen. De opsomming in dit lid is niet uitputtend. De gemeente kan er elementen aan toevoegen.

Vierde lid

Dit lid biedt het college de mogelijkheid om geen vaste of reële prijs te bepalen op basis van de genoemde kostprijselementen maar de bepaling van de hoogte van een reële prijs over te laten aan de inschrijvende partijen. Het college legt hierover verantwoording af aan de gemeenteraad.

Vijfde lid

Het college bepaalt met welke derde hij een overeenkomst aangaat. Hieronder wordt verstaan een aanbieder, te weten een natuurlijke persoon of een rechtspersoon die jegens het college gehouden is een voorziening te leveren (zie artikel 1.1.1 van de wet). Het overeenkomen van contracten is het primaat van het college. Het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015 treedt dan ook niet in de contractvrijheid van het gemeentebestuur. Het college legt hierover verantwoording af aan de gemeenteraad.

Artikel 15. Klachtregeling

De gemeente is op grond van de Awb in het algemeen verplicht tot een behoorlijke behandeling van mondelinge en schriftelijke klachten over gedragingen van personen en bestuursorganen die onder haar verantwoordelijkheid werkzaam zijn.

In het eerste lid is een bepaling over klachten ten aanzien van aanbieders opgenomen. Een dergelijke bepaling is verplicht op grond van artikel 2.1.3, tweede lid, onder e, van de wet, waarin is bepaald dat in de verordening in ieder geval wordt bepaald ten aanzien van welke voorzieningen een regeling voor de afhandeling van klachten van cliënten is vereist. De aanbieder is ten aanzien van de in de verordening genoemde voorzieningen verplicht een klachtregeling op te stellen (artikel 3.2, eerste lid, onder a, van de wet).

In de memorie van toelichting (Kamerstukken II 2013/14, 33 841, nr. 3, blz. 57-58) staat dat cliënten in beginsel moeten kunnen klagen over alles wat hen niet aanstaat in de manier waarop zij zich bejegend voelen. De cliënt kan ontevreden zijn over het gedrag van een gemeenteambtenaar, bijvoorbeeld over de wijze waarop een gesprek is gevoerd of over diens (vermeende) gebrek aan deskundigheid. Is de cliënt niet tevreden over een gedraging van de aanbieder, dan kan het ook gaan om bijvoorbeeld de kwaliteit van de geleverde maatschappelijke ondersteuning (in verband met de deskundigheid van de medewerker of een bepaalde houding of uitlating, gebrekkige communicatie of (on)bereikbaarheid van de aanbieder).

Het ligt voor de hand dat cliënten die zich benadeeld voelen zo veel mogelijk deze klacht eerst bij de betreffende aanbieder deponeren. Zij moeten erop kunnen vertrouwen dat de aanbieder de klacht snel in behandeling neemt en de klacht ook snel afhandelt. Daar waar de afhandeling niet naar wens is, staat de weg naar de gemeente voor het indienen van de klacht open.

In het tweede lid zijn een aantal instrumenten voor het college aangegeven om te zorgen dat de

klachtregeringen door aanbieders goed wordt uitgevoerd

Artikel 16. Medezeggenschap bij aanbieders van maatschappelijke ondersteuning

Dit artikel geeft uitvoering aan artikel 2.1.3, tweede lid, onder f, van de wet, waarin is bepaald dat in ieder geval moet worden bepaald ten aanzien van welke voorzieningen een regeling voor medezeggenschap van cliënten over voorgenomen besluiten van de aanbieder welke voor de gebruikers van belang zijn, vereist is.

In dit artikel gaat het dus om medezeggenschap van cliënten tegenover de aanbieder. Voorheen moest de aanbieder voldoen aan de in de Wet klachtrecht cliënten en de Wet medezeggenschap cliënten zorginstellingen (Wmcz) gestelde regels. Onder de Wmcz werd inspraak tegenover de aanbieder reeds verwezenlijkt via de cliëntenraad. Onder de Wmo 2015 is het stellen van regels geheel aan gemeenten overgelaten.

In het eerste lid is dit uitgewerkt door te bepalen dat aanbieders een regeling voor medezeggenschap dienen vast te stellen. De aanbieder is ten aanzien van de in de verordening genoemde voorzieningen verplicht een medezeggenschapsregeling op te stellen (artikel 3.2, eerste lid, onder b, van de wet).

In het tweede lid zijn een aantal instrumenten voor het college aangegeven om te zorgen dat de verplichting tot medezeggenschap door aanbieders goed wordt uitgevoerd.

Artikel 17. Betrekken van ingezetenen bij het beleid

Deze bepaling geeft uitvoering aan artikel 2.1.3, derde lid, van de wet.

Met het derde lid wordt het aan het college overgelaten om de exacte invulling van de medezeggenschap vorm te geven.

Artikel 18. Intrekking oude verordening en overgangsrecht

Sprekt voor zich.